

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den lille Hund

Citation: Drachmann, Holger: "Den lille Hund", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid55353/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Skyerne tætted og spredes. Øde og vildt var her, rummeligt nok for selv en Beethovens Kæmpedrømme. Solen smilede en Gang imellem gennem Skyerne, og da kunde man se, hvor nøgne Fjældsiderne var, og hvor dybe Kløfterne, der sænkede sig ned gennem Predilpasset. Nogle smaa sloveniske Værtshuse, et Par enkelte Hytter, hvorfra brune Alpegeder kom ud for at gnave Græs langs Vejkanterne, og brune Børn kom ud for at tigge Kreuzere af de vejfarende — et kraftigt, goldt, alvorligt Landskab, omrammet af Bjerg ved Bjerg og befolket sparsomt af de mørke Slovenere, der nu, Oldinge, Mænd og unge Kvinder, stod i de lave Døre og saa' paa os — ligesom vi paa dem.

„Her kommer jeg ofte“ — sagde Baumbach. „Det er Vejen, der fører ned imod Sletten, ned imod Triest. Her befinder jeg mig vel!“ — „Ja, men Stedets Melankoli?“ spurgte jeg. Baumbach smilede stille hen for sig. Vi sad ved en Kilde, som mundede ud i en Vandingskumme for Lastdyrene og Menneskene. Jeg tegnede i min Skitsebog, og Baumbach skrev i sin Notebog. Han rev Bladet ud, da han var færdig, og forærede mig det. Det vilde være Synd at oversætte. Der stod:

Drei Monden Sommer, neun Monden Schnee,
Ein Gott, ein Dach, zwei Gejßen —
Die Menschen sterben vor Heimatweh,
Wenn in die Fremde sie reisen.

Zur Fastnachtzeit ein froher Tanz
Und zweimal jährlich Schlachten,
Ein volles Fass zum Erntekranz
Und Weizenbrot Weihnachten.

Die Greise loben die alte Zeit,
Die Mädchen küssen die Knaben,
Es wird geworben und gefreit,
geboren, gestorben, begraben.

DEN LILLE HUND

Min Ven Distriktslægen var tillige Jernbanelæge og maatte som saadan tidlig og silde færdes blandt Smaafolkene i de trange Dale og langs Bjergsiderne. Nu kom han til mig en Dag og sagde:

„Du! der er telegraferet efter mig tre Stationer herfra, inde dér hvor Triglaw er aller mest imponerende at se paa — og hvor der for Resten hverken er Hund eller Kat at se, knap nok Mennesker .... Vil Du med?“

„Er det maaske Triglaw, der er blevet daarlig?“ spurgte jeg.

Men Triglaw er det vildeste og stejleste Bjerg i hele den Alpekæde, som fra den sydlige Del af Kärnten strækker sig ind i Krain, hvor Slovenerne bor, hvor der er faldt af Sagn og Æventyr og Romantik — men hvor der er yderst sparsomt med Boliger og Mennesker.

Jeg forandrede hurtig min spøgende Tone. Lægen saa' alvorlig ud. Han var et godt Menneske med et blødt Hjerte; han holdt af Naturen, af et Glas Vin, af Blomster, smaa Fugle og Børn — og det var netop en Banevogters Barn, som var bleven kørt over af Morgentoget paa det høje, smalle Spor derinde mellem de øde Bjerge.

Saa kørte vi sammen af Sted med Middagstoget. Og det gik først over Schlitza-Svælget, og saa gennem Sprængninger, ind og ud ad Tunneller, og ad Krumninger, hvor ingen Lokomotivfører, selv med det mest paapassende Blik, kan se om Klippehjørnerne. Og naar vi susede de smaa Banevogterhuse forbi, og jeg opdagede de sorthaarrede eller hvidlokkede Smaa-Banevogtere dér langs Skrænterne i den ængstelige Nærhed af Sporet til højre og en Afgrund til venstre — saa maatte jeg tænke over, at et „naadigt“ Forsyn i Grunden havde nok at tage Vare med at holde disse Smaafolk i Live. Thi Faderen stod ubevægelig som en Stenstøtte paa sin Post og skuldrede eller udstrakte sin lille røde Fane, og Moderen kunde man i Forbifarten se beskæftiget inde i Huset med Køkkengærningen eller med de endnu mindre Smaa-Banevogtere.

Et saadant Hus kom vi til, da vi holdt og steg ud af den varme Kupé, hvor vi ikke havde talt synderligt sammen. De vilde Klipper omkring os glædede i Solen; alt bagtes og gispede i Midagsstilheden; kun Ekkoet af Toget, der atter fo'r larmende videre, rullede med en dump Stønnen ned gennem den trange Dal; og dér borte, for Enden af det øde, skovklædte Dalstrøg, ragede det takkede Triglaw i Vejret med sine sne-kronede Tinder, koldt og goldt, indesluttet i sin egen truende Storhed, kun tilgængeligt for Gemsejægere og vanvittige Turister og for Resten utilgængeligt for Medfølelse med levende Væsners Ve og Vel. Et Stykke Hersker-Historie, forstenet i de umaadelige Tidens Løb.

Vi vekslede nogle Ord med Faderen. Han var furet af Nætternes Sne og Regn, brændt af Dagens Sol; hans strænge, ensformige Pligtliv stod skrevet i disse Træk, og der var kun for det meget agtsomme Blik en Dirren at kende om hans Mund, da han i al Korthed besvarede Lægens nødvendige Spørgsmaal. I Døren stod en Flok Smaafolk — hele seks, syv Stykker — og de fleste holdt, ved de fremmedes Ankomst, den ene Haand i Munden og den anden bag paa. I Køkkenet foran Ildstedet sad Moderen, med Hovedet bøjet ned over

Patteglutten ved Brystet. Hun saa' op, da vi traadte ind; Udtrykket var ligesom forvasket ved ny'ig Graad — og saa ved Modersorgerne for hele denne Række. Hun pegede paa Døren ved den ene Side — og bøjede sig atter ned over den lille. Lægen traadte ind. Jeg blev udenfor i det forreste Rum.

Børnene omringede mig, men meget frygtsomt. De syntes ikke, maaske med Undtagelse af den ældste lille Pige, at være ret paa det rene med, hvad der egentlig var hændet, eller i hvert Fald hvad der foregik derinde. Desto ængstligere lyttede jeg til enhver Lyd derinde fra. Og jeg var ikke langt fra at gaa i Rette med mig selv, fordi en vis Videbegærlighed — hvad man nu skal berævne det — atter her havde ført mig hen et Sted, hvor dog egentlig kun Lægen hørte til. Ingen Lyd derinde fra .... hvorover jeg ikke var fri for at være taknemlig. Jeg henvendte nogle Ord til Konen — men hun rystede paa Hovedet. Jeg delte nogle „Kreuzer“ ud til Børnene — og Flokken forsvandt øjeblikkelig ud gennem Døren, i hvis Aabning det store Landskab med dets grelle Lys og dybe Skygger stirrede fra det fjerne paa mig, som et Billede kan stirre ud gennem dets Ramme.

Jeg havde lagt Mærke til, at en lille Hund — en lille, mørk, stump-øret Rottehund — var fulgt ind sammen med Lægen. Nu traadte han ud; men Hunden var ikke med ham. Han sagde — paa Latin — til mig: „Den lille Pige er død!“ Konen rejste sig op og stirrede paa ham. Han sagde noget til hende, paa denne Blanding af Kärninerdialekt og Slovenisk, som jeg kun daarligt forstod. Hun græd højt og tørrede sig i Pattegluttens Svøb. Han klappede hende — venlig som han altid var — paa Hovedet og sagde saadan noget, som at Barnet derinde jo nu var forsørgt — det havde ikke maattet lide længe — og hun, Moderen, havde en Flok foruden — saa hun maatte trøste sig!

Hans gode Hensigt var kendbar nok. Konen forsøgte et lille Smil; men det gled ud i Graad. Og nu gik hun og Lægen derind — medens jeg blev staaende med mine Tanker om Moderhjertet, om det Rum, som det har for *alle* sine smaa — og om Beskaffenheden af den Trøst, som en Mand kan give — selv en saa venlig og godhjertet Mand som Lægen.

Vi maatte blive endnu nogle Timer her, indtil Eftermiddagstoget førte os tilbage. Gennem den lille Begivenhed, gennem den store Natur, gennem det fælles-menneskelige, der kan ramme alle, lige-gyldigt under hvilke Kaar og Omgivelser — var jeg med min Interesse blevet knyttet til disse stakkels Folk. Vi bestemte paa Hjemfarten, Lægen og jeg, at vi vilde tage derud i Overmorgen til den lilles Begravelse. Og medens vi tændte vore Cigarer — ligesom

for at ryge og vifte noget bort — sagde han paa sit blide Østerrigske til mig:

„Du! lagde Du Mærke til den lille Hund? Naa ja — ser Du — da jeg stod over Barnet og undersøgte det“ .... „Fortæl mig ikke videre!“ bad jeg. „Som Du vil! For Resten var en Hjernerystelse øjeblikkelig indtraadt — total Bedøvelse, forstaar Du! Men da jeg staaar dér, saa kommer det lille Bæst, ynkeligt pibende, og borer sig ind imellem mine Arme og slikker mig Blodet af Haanden — og slikker Blodet af den lille Piges Hoved — og vilde ikke bort, men blev liggende dér i Sengen, stadig pibende og slikkende .... og Konen fortalte mig da, at Hunden hørte dem til, og at den stadig havde været om den lille Pige, men slet ikke var gaaet til de andre Børn — og at *den* først var kommen løbende hen ad Banesporet og havde varskoet Faderen, da Ulykken var sket bag om den første Kurve ... det lille Kræ! Ja, Du kender mine Meninger om Dyrene!“

Jeg kendte dem. Og saa kom vi hjem. Og vi maatte straks hen i Værthuset hos gamle Gelbfuss, hvor Begivenheden blev skyllet efter med nogle Glas god Landvin.

Saa kom vi atter derud. Det var en overtrukket Dag; Fjældene stod ligesom døde, endnu mere følelseløse end ellers, omkring os i en Halvbue og syntes ganske at overvælde det lille Kapel, der med sin indhegnede Kirkegaard ganske alene ragede op paa en isoleret Klippe, en tusind Alen borte fra og oven over Banevogterhuset. En lummervarm, fugtig Vind, nu og da med en fin Støvregn i sig, svøbte ned fra Fjældene imod os, medens vi med Stok i Haand stavrede op ad den knudrede Sti. Hvidgraa Skyer kom glidende som afkartet Uld i lange Totter langs Triglaws ru Sider; snart var de snedækte Tinder tilslørede — saa lysnede de atter frem med en haard, kold Glans. Det vældige Bjerg stod dér for os, knugende og overvældende alle andre Omgivelser, medens vi selv stod ved Laagen til den usselig bitte Kirkegaard, hvor det døde Barn skulde begraves.

Vi var ganske alene. Nej, en gammel Moerlij aabnede Laagen for os. Og nu saa' vi en Mand komme gaaende foroverbøjet dernede paa den slyngede Sti, bærende en Byrde paa Nakken. Det var Faderen; han bar den lille Kiste i Strikker over Ryggen.

Ud fra Kapellets lave, lille Dør — alt var smaat her, undtagen de høje Bjerge — kom en Præst. Han havde en sort Paletot over noget, der lignede et nedhængende hvidt Forklæde. Barhovedet var han, med mørkt, tætklippet Haar; et blegt Ansigt, uden noget bestemt Udtryk. Han tog en Bønnebog op af Lommen, læste noget højt, stænkede nogle Draaber Vand paa den lille Kiste — af en Skaal, som den gamle Kone rakte ham — og saa sænkede Faderen selv Kisten ned i den lille Fordybning — thi en Græv tillod Jordsmonnet næppe